

Samvittighed vilde kunne give min Stemme, i Alt, hvad der for Dieblirket foreligger og staaer til min Raadighed. Jeg har fra først af været i stor Tvivl om, hvad egentligt Ministerens Hensigt har været med at forelægge nærværende Lovudkast, og det hvad enten jeg ihede til selve Udkastet og dets Motiver, eller til Ministerens egne personlige Udtalelser. Jeg har imidlertid nu faaet en reen og klar Bessked i saa Henseende, nemlig den, at Lovudkastet er forelagt, ikke for at blive til Lov, men som et Discussionsemne. Det er nu i det Hele overmaade betænkeligt i en lovgivende Forsamling at fremkomme med Forslag, der ikke tilsigte at blive til Love, men kun at give Anledning til en Conversation. Men naar det skeer, saa er det i alt Fald efter min Overbeviisning en ufravigelig Pligt for den Minister, som tager Initiativet til en saadan Conversation, selv at give et alvorligt og solidt Bidrag til, at der deraf kan fremgaae, om ikke en Lov, saa dog i det Mindste saadanne Udtalelser og en saadan gjensidig Belæring og Behandling, der kan styrke den offentlige Mening i en vis bestemt Retning, og saaledes føre til, at der med større Nytte og Udbytte og med større Udbytte til at saae et virkeligt Resultat paa et senere Stadium kan gaaes over til det, der dog er den lovgivende Magts egentlige Opgave, nemlig at give Love. Hvorvidt den ærede Minister har givet en saadan stærk, indholdsrig og sagkyndig Impuls til en Forhandling, der muligt kunde føre, om ikke til en Lov, saa dog i det Mindste til en slydigere Anskuelse, er jo imidlertid Noget, som vi alle have være Vidne til, og derom skal jeg derfor ikke nu udtale mig nærmere. Den ærede Justitsminister havde uden Tvivl fuldkommen Ret, naar han sagde, at gjentagne Interpellationer, der ere fremkomne i det andet Thing, og at Ytringer, som i det Hele taget ere fremkomne gennem Pressen, eller som til en vis Grad have ligget i Luften, for ham kunde indeholde en Opfordring til at fremskalde en Overveielse af Sagen; men jeg finder, at han i alt Fald saa er kommen meget for tidligt med denne Sag til den lovgivende Forsamling. Det, der vilde have ligget nær, og som var stærkt indiceret, var først for Alvor at discus-

tere dette Spørgsmaal med de sagkyndige Autoriteter, til hvilke Ministeren jo i mangfoldige Tilfælde er henviist, og til hvilke han navnlig maa være henviist i et saadant Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket det ganske vist ikke kan opstilles som en ufravigelig Betingelse for at være en forsvarlig Justitsminister, at man skal være i Besiddelse af en meget dybt indgribende Indsigt i de særlige Forhold, men med Hensyn til hvilket Ministeren netop ved selve Lovgivningen er opfordret til at støtte sig til Sundhedscollegiet. Den ærede Minister har nu vel meent, at det var overflødig at henvende sig til Sundhedscollegiet, da han allerede af tidligere Erklæringer kjendte dets Anskuelse. Men i hvilken Grad denne Ytring af Justitsministeren er uberettiget, derfor foreligger der jo et fuldstændigt Debit i selve den Erklæring fra Sundhedscollegiet, der følger som Bilag med Udvalgets Betænkning, thi deraf vil det sees, at den tidligere Sundhedscollegiet afforbrede og af samme afgivne Betænkning ikke blot sluttede sig til et ganske andet Lovforslag, men derhos til et Lovforslag, ved hvis Fremsendelse Justitsministeren selv havde udtalt, at han fandt overveielende Betænknelighed ved fuldstændigt at frigive Lægevirkksomheden, og derhos navnlig havde henviist til de advarende Erfaringer, der derimod kunde hentes andetsteds fra, og — efter den Pasus, der i Betænkningen er aftrykt — især fra England, hvilket Exempel jo forøvrigt kunde fuldstændiggjøres fra mange andre Steder. Under saadanne Omstændigheder havde Sundhedscollegiet ganske vist ingen Opfordring til at gaae ind paa en meget dybtgaaende Forhandling, idet det kunde forudsætte, at det principielt var enigt med Ministeren. Men hvorledes kunne dets Ytringer ved hiin Leilighed bringes i Forbindelse med et Lovudkast, der som det foreliggende i sine Motiver ore rotundo har udtalt, at det i sine Virkninger i Grunden vil føre til det Samme, som om man gav den saakaldte Lægevirkksomhed ganske fri. Følte den ærede Justitsminister, hvad jeg godt kan begribe, Trang til at reise en Discussion om hele dette Spørgsmaal og til derved at forberede en Tid, da et ordentligt og solidt Grundlag kunde forelægges den lovgivende For-